

modran

milan ajduković

1
—
2

OVIH dana će biti dopušteno
penjanje
na
našu zvučnu viljušku
kristalnu izoštenost naših zvukova

KONFETE tuge padaju
DA otpada vreme

i onda je to obično
IGLA dovedena do vazduha

noktom
u
vrh
I to je plašljiv JEZIK
to je živi JEŽ

kakva igla

IGLA
do
smeha

2.

mogao bi da PROBAŠ
u našoj RADIONICI
a možda
i u bubuljičavom JASTUČNJAKU

ili NETU

možda na krastavom nebu
u
ustima
krastavaca
MOŽDA

u GROKLJAVINI
pod krevetom
u Dobroj Nameri
sasvim bezopasno
u Sreći pokislog klozeta

LJ u LJ a lj U lja A ljuške

PROBAJ da ne vičeš
PROBAJ čekićem
po osuđenoj ljubavi eksera

ILI ti to stvarno možeš

da probaš
da legneš i mrviš se
i da to onda bude

proba

100.

VREME JE istopljeno na suncu

i to je ISKAPLJAVANJE
u svrabu mokrih zidova
RAZLIVANJE
iz brzine zaledenog jezera
iz tuge i TUGE samlevenog paradajza
IZ

prve zablistabljene godine
posle našeg
sunčanog
kraja

RAZILAZE se mali dani
klikeri dosade
po ovoj modroj
po ravnoj
zemlji
i to je

ODLAZAK

ili visok blještav rast visine

GROZNICA

ili
dijamant razbijen visinom

1000.

OTVARAM
našu zaraslu kapiju

odlazimo u šetnju

VODIMO TE
kroz peta vrata
u peto godišnje doba
OVDE JE VODA
voda iscedena
iz prokislih IZJUTRANJANJA

voda je lešljiva

i šetamo tako
po vlažnom tepihu
po modrinjavom
po oduvek ROVITTOJ MODRINI

nokti
ti
otpadaju ŽIVI
iz
ne
nada

ovu tronočnu isčešljivost
zatvaramo u teglu Velike Tišine
na ormanu
naše TRI noći leže izvrsne
pored ZALJUBLJENE proteze
jednog ovdašnjeg prolaznika

pored metalne porebrice
ondašnjeg prolaznika
moja MODRA košulja
je
zrela u mesu

TA
košulja

2099.

SAMA sporedna noć
ostavljena otvorenih vrata
izostavljena
BEZ jedne noge
NOC na stomaku
u zastarelim ženama tečnim
na ribljoj pijaci noćnoj i muzici ČEŠLJEVA

tako sporedna

ŠTA HOĆE NOĆU tako kasno
u
noći

NA stepeništu
IZA saksija
U dobroti mekog kaputa
U smeđu na gladan stomak
ŠTA HOĆE posle kiše

možda da izademo
iz ove priče
ILI
da nas u njoj možda
nije ni bilo
ILI
to tebe od sada
prst boli
kao PUŽ
u prstu

posvete

goran sarić

Ulična elegija za Tomislava Domovića

smučilo mi se od slova, lake muzike
Helderlina, maćuhica. Smučilo se, brate,
od tihanih zvona, umilnih gudača, televizijskih
gutača vatre, na sve spremnih, od »objektivnog«

i od »subjektivnog«. Hoću da zivnem, prosto,
životinjski, U NIŠTA ZAGLEDAN, u neodređenu marlju
u lijevom čošku plafona, zablujen u strašne šare
Georga Trakla, njegova tmasta prividenja.

Želim da lako, mehanički, pljunem na uglačan pod.
ambivalentnu sliku ulaštenog cvijeta čije se žilice —
bore ne pojavljuju ispod debelih nanosa
vještačkih hlorofila. Želim, tvrdoglavo, da milkim

prostrana bedra zagrebačke »Ilice« kojima svakog jutra
mamuran »štrafta« moj prijatelj Domović zagnjuren
u stih sopstveni — on njemu mameluk! Jer volim
pravo lice: kante za dubre, vrapce slomljenih nogu,

sijev noža na ulazu u ambasadu, naglu promjenu
TV — programa.

RETORIČKO PITANJE

sebi, provincijalnom

Martovsko veče, kasna: starci se, dolaskom
vjetra, razilaze kućama. »toplim« domovima!
Pumpa se glasnu, jako: nije li ovog starca lice —
što se o moje rame češe, u konačnom slijedu — moje lice,

kroz trista godina?! Gasim li se, venem li pod smjernim
drvoredom malogradskih »bezistana«, uz neprimjetne modrice
djetinjstva vedrog, o, prosječnog. Zadah starih konoba,
podnevnih zavjetrina, sasvim izlizane linije, ulicama:

od kuće do škole, od kuće do pošte, od kuće —
do groba! a noću, kad se sve pogasi: od kreveta —
do frižidera! Saplićem se, udaram o kamem: nova greška
u poretku svijeta. Hoćemo li, grozni, ocvasti, u ruglu soneta —
sopstvenih?!